

kenyeret dagasztottak s finom tésztákat sütöttek.

De ezen már Péter is elálmélkodott ám!

— Ez aztán az igazi csoda! — kiáltotta, — egy szem buzaszemből ennyi minden! Csak jöjjön el a vasorru bába, a hétfejű sárkány, vagy a bűvészkedő gyik, tüstént elmondom nekik, tudom, föld alá süllyednek szegyenükben!

Mig Péter így áradozott, a szegény ember eltűnt. De hiába tűnt el, Péter emlékezetében megmaradt még akkor is, amikor fölébredt.

Első dolga volt, hogy nagymamája szobájába szaladt s elmesélte neki a világ legnagyobb csodáját: a százakat és százezreket tápláló buzaszem történetét.

Békakirály nevenapján

Békakirály nevenapján

Harsog a dalárda:

— Kuty! Kutykuruty! Brekk!

Brekeke!

Nagy zaj a határba.

Kis leveli öreg varangy

Fujja pukkadásig.

Nem érdekli egyiket sem,

Mit dalol a másik.

Békakirály büszkén pislog

Vizliliom trónján.

Körötte a sok hódoló

Ugy zug, mint az — orkán!

Behunyják a szemüket is,

Dagad a tokájuk,

Még a dobosgém hangja se

Hallik el hozzájuk...

— Lármás csürhe! — Nagy álmosan
A dobosgém morran.

— Elhallgattok? Avagy rendet

En teremtek ottan?

— Kuty! Brekeke! — zengik tovább.

Amde nagyot néznek:

— Békakirályt a dobosgém

Viszi pecsenyének...

Nádasfalván a nagy cécó

Igy ért szörnyű véget...

Azóta igen óvatos

Lett a békaének.

Há megszólal a dobosgém,

Elnémulnak menten:

S lehet királyuk névnapja,

A nyelvük se leffen...

Mézes János.